

Nachtmerrie....
met happy end?

Nachtmerrie....
met happy end?

Niklas Es

Schrijver: Niklas Es
Coverontwerp: N.E.
ISBN: 9789462549708
Uitgegeven via: mijnbestseller.nl

©Niklas Es 2013

Hoofdstuk 1

De auto stopt op de parkeerplaats van het strand. De chauffeur opent de deur voor Ester. Ester heeft een lange reis achter de rug. Eergisteren zat zij nog in Nederland en nu staat zij bij de toegang tot het strand van Noosa in Australië. Zij heeft geen idee wat er allemaal gebeurd is. Zij heeft wel een flauw vermoeden, zij hoopt dat het zo is, maar ze weet het niet zeker.

De chauffeur wijst naar een man op het strand en zegt: "Ziet u die man daar? Hij wacht op u". Ester loopt over het strand naar de man toe en denkt: "Eindelijk frisse lucht en strand, wie zal het zijn, zo een locatie verzinnen, dat kan alleen maar één iemand zijn". Het is werkelijk een erg groot en lang strand met een schitterend panorama.

De man blijkt inderdaad Michiel te zijn, haar man die ze al enkele jaren niet meer heeft gezien. Zij rent naar hem toe en vliegt hem om de nek kust hem hartstochtelijk en zegt: "Eindelijk zie ik je weer, ik wist dat het goed zou komen. Ik wist dat je het niet op zou geven en dat alles niet waar was.

Dat je niet wilde scheiden. Ik wilde het van jou persoonlijk horen, daarom heb ik nooit getekend. Wat heeft het lang geduurd. Ik ga nooit meer bij je weg.” Zij staan minuten lang in omhelzing en houden elkaar stevig vast. Zij willen elkaar niet meer loslaten. Michiel is helemaal gelukkig met haar reactie en omhelst haar ook hartstochtelijk. Hij heeft haar heel erg gemist, het heeft bijna vier jaar geduurd en hij had al bijna de hoop opgegeven om haar ooit nog terug te vinden en te zien. Michiel geeft de chauffeur een teken dat hij kan vertrekken. Het is duidelijk dat Ester niet meteen terug wil. Zij lopen langzaam het strand op en genieten van de zon en de zee. Ester wil graag een stuk over het strand lopen, na al die jaren van afzondering en binnen moeten leven is zij dolgelukkig weer op een strand te lopen. Zij doet direct haar schoenen uit en zij lopen naar de waterlijn. Het is eb dus het strand is erg breed. Zij beginnen uitgebreid te praten over van alles, de reis, het plotselinge vertrek uit Nederland. Dat het voelt alsof zij plotseling weer wakker is geworden. Over wat er precies is gebeurd, durven zij nog niet te praten.

Michiel stelt voor om een kopje koffie te gaan drinken in het strandrestaurant op de duinen achter hun. Ester wil heel graag een kopje koffie en zij lopen naar de strandbar toe. Daar aangekomen wordt Michiel als een oude bekende begroet. Ester vraagt of hij daar vaker komt. “Ja”, beaamt Michiel, “ik kom hier vaak, het is toch schitterend hier”.

Michiel bestelt bij de serveerster hun koffie en vraagt of ze direct Marina wil vertellen dat zij er zijn. “Marina, onze Marina? Vraagt Ester verbaasd. “Ja, antwoordt Michiel onze Marina is hier ook” De serveerster verdwijnt achter de bar om de koffie te maken en belt intussen met het kantoor. Binnen de kortste keren komt Marina aangerend. Zij vliegt Ester om de nek en zij beginnen beide emotioneel te huilen. “Eindelijk ben je er weer mam, je mag nooit meer alleen weggaan. Wij hebben je zo ontzettend gemist. Het feit, dat wij je niet meer konden bereiken en niet meer Nederland in

konden om je op te zoeken was zo ontzettend erg. Wij waren zo machteloos. Ik ben zo blij dat je er bent. Toen ik gisteren hoorde dat je zou komen heb ik direct een appeltaart gemaakt. Oh, ik ben zo gelukkig dat ik je weer kan vasthouden.”

Ester kijkt Michiel verbaasd aan en zegt: “konden jullie Nederland niet meer in?”. “Nee, ze hadden het goed voor elkaar, maar daar praten we later over. Eerst vieren wij dat jij hier bent”.

In zichzelf denkt Ester of Petra er niet is. Ze durft het niet te vragen. Toen ze weg ging naar Nederland, hadden Petra en Marina nogal eens ruzie met elkaar. Dus wacht ze maar af en zal ze het later aan Michiel vragen als ze samen zijn. Ze zitten gezellig in de loungebar met schitterend uitzicht over het strand en de zee. Het is werkelijk een droomlocatie. Ester kijkt rustig om zich heen en voelt zich weer helemaal gelukkig. Ze begint het allemaal in zich op te nemen en ziet naast het restaurant- loungebar complex een witte villa liggen. Het lijkt wel een vuurtoren, maar ze ziet dat het dit niet is. Er zit geen zwaailicht in en het lijkt wel of er een verbinding met het restaurant is. Ester vraagt Michiel: “Wat is dat daar, het lijkt wel een vuurtoren?” Het antwoord van Michiel doet haar van haar stoel vallen: “Dat, lieve schat, is je nieuwe thuis. “Lighthouse Estate” is de nieuwe woning waar wij zullen wonen. Kom wij gaan er direct heen om het te bekijken”

Marina nodigt hun uit om ‘s avonds hier bij haar te komen eten in haar Bistro. Ze wil vanavond haar verloofde Ryan voorstellen en die heeft een feestdiner samengesteld als welkom voor Ester. “Wat?”, zegt Ester. “Je verloofde voorstellen? Fantastisch meid, gefeliciteerd. Oh wat ben ik blij voor je”.

Op weg naar de villa zegt Ester plotseling: “Wat zei Marina nou precies? Zei ze in MIJN Bistro? Is de Bistro van haar?” “Ja, “Tranquility” is van haar en Ryan”, zegt Michiel

tegen Ester en slaat een arm om haar heen en ze lopen samen naar de villa toe.

Hij voelt zich zo gelukkig dat hij Ester weer vast kan houden, ze is gelukkig niets veranderd. De gevoelens van Ester lopen compleet over. Er gebeurt plotseling zoveel tegelijk. Na jaren vastgezet te hebben bij haar familie in Nederland en na het plotselinge bezoek van Tim, is alles zo snel gegaan.

Nu ziet ze dat Michiel toch niet stil heeft gezeten. Gelukkig maar, ze was bang dat Michiel zich terug zou trekken in Spanje en weg zat te kwijnen. Er kwam maar geen bericht van hem. En dan die scheidingspapieren. Ze geloofde er niets van, maar hij meldde zich ook niet. Nu ziet ze dat hij in Australië woont en hij ziet er erg goed uit. Gelukkig maar en dat Marina verloofd is en ook in Australië woont, maakt haar heel erg gelukkig. Marina had het er vaak over om naar Australië te gaan, voordat Ester een paar dagen naar Nederland ging. Maar waar zou Petra zijn?

“Hé, gaat het? Je bent plotseling zo stil. Ben je erg moe? Moet je eerst wat rusten? Het was een lange reis.” Vraagt Michiel bezorgd aan haar. “Je bent nog precies hetzelfde, met je bezorgdheid. Nee, het gaat goed, maar er komt plotseling zoveel op mij af, dat moest ik even verwerken. Ik heb de afgelopen jaren niets anders gedaan dan rusten dus ik wil nu echt niet gaan rusten. Voor we verder gaan, wil ik nog snel iets weten. Ik heb jou nu weer en ik heb Marina gezien, maar waar is Petra? Is het goed met haar? Jullie hebben nog niets over haar gezegd”. Michiel kijkt haar geruststellend aan en vertelt haar dat alles goed gaat met Petra en dat zij er morgen ook zal zijn. Ze is nu voor haar werk onderweg. Aangezien Ester heel plotseling is gekomen, kon Petra haar afspraken niet meer verzetten. Ester is totaal opgelucht. Petra is ook in Australië!

“Kom” zegt Michiel. “Ik laat je eerst de villa zien, zodat je weet waar alles is”. Ze lopen via het pad naar een rond plein, waar

aan de ene kant de entree van de villa is en aan de andere kant de garage. Via de voordeur komen ze in een royale hal. Links en rechts zijn twee gangen die naar de slaapkamers gaan. Rechtdoor komen ze in de woonkamer. Als de dubbele deuren opengaan kijk je via de woonkamer naar het terras en daar achter ligt de oceaan. Een geweldig uitzicht. Ester is onder de indruk van dit uitzicht. Aan de rechterkant ziet Ester de keuken. Een groot kookeiland met groene marmeren plaat waarin een zes pitskookplaat zit en bovendien een grillplaat. Daarboven hangt een enorme roestvrijstalen afzuiger. De achterwand heeft een groen marmeren aanrechtblad met twee spoelbakken. Aan de andere kant staat een wand met twee ovens en twee magnetrons, een koelkast en een vrieskast ingebouwd. Alles in roestvrijstaal. Ester zegt tegen Michiel: " Zo, jij hebt je dromen echt wel uitgevoerd. Het ziet er allemaal prachtig uit." Michiel zegt dat ze hier met z'n allen vaak nieuwe gerechten uitproberen, voordat deze op de kaart in de Bistro komen. Tussen de woonkamer en de keuken staat als afscheiding een zitbar voor 8 personen.

De woonkamer heeft een grote bank met aan de ene wand een enorme TV en geluidsinstallatie. Aan de andere wand is een open haard met vier grote fauteuils. In de winter, na een lange strandwandeling, is dit een erg fijne plaats. De muren zijn wit en er hangt witte vitrage, die in het briesje licht heen en weer waaien. De vloeren zijn met donkerbruin parket gelegd. Via de schuifpuien kom je op het grote terras. Aan het terras grenst een zwembad. Een zwembad aan zee is normaal in Australië, omdat de zee vaak te gevaarlijk is om te zwemmen.

Op het terras staat een grote tafel met daarnaast een gas BBQ. Hier kan samen gezellig gegeten en gedronken worden. In de loungestoelen, die aan de duinen grenzen, kan worden genoten van een drankje en de zonsondergang.

Michiel wijst naar de linker kant van het terras en vertelt dat daar de gasten appartementen zijn. Drie slaapkamers met eigen badkamer en toegang naar het terras. Rechts van het terras ligt hun slaapkamer. Het is een grote kamer met een groot bed, een zitje en een kaptafel. Aan de terraskant is een grote schuifpui naar buiten met een schitterend zicht op zee. Er is een grote inloopkast. Michiel neemt Ester mee de kast in en laat haar zien dat die compleet is ingericht met kleren. Ester staat verbaasd te kijken en vraagt van wie die kleren zijn.

“Is er een andere vrouw die hier woont?” “Nee, gekkie, wat denk jij wel niet. Dit zijn kleren voor jou! Gwen, de moeder van Ryan, heeft een boetiek in Noosa. Marina heeft haar uitgebreid verteld over jou en veel foto’s laten zien. Gwen vermoedde toen welke kleding je leuk zou kunnen vinden. Toen zij hoorde dat je zou komen en geen kleding mee zou nemen wilde zij je kasten inrichten. Compleet met lingerie en alles wat je nodig zou kunnen hebben. Wij wisten echter niet of je in de afgelopen jaren afgevallen of dikker geworden zou zijn. Gwen is uitgegaan van de foto’s van voor je verdwijning. Alles wat je niet past of niet leuk vindt kun je ruilen”. Ester omhelst Michiel als ze dit alles ziet, ze is erg onder de indruk dat alles zo voor haar klaar staat en dat aan alles gedacht is. Ze voelt zich nu zo gelukkig.

De aangrenzende badkamer heeft een inloofdouche met glazen wand en een groot bad met jacuzzi. Langs de muur is een grote groene marmeren plaat met daarop twee ovale wasbekkens. Op de muur boven de wasbekkens is een grote spiegelwand. In de spiegelwand zijn kastjes ingebouwd, die bijna niet opvallen. Ook deze kastjes zijn al gevuld met spullen die Ester nodig heeft. De muren en vloer zijn wit betegeld. Het toilet is een aparte ruimte.

Tussen het woongedeelte en de keuken gaat een trap naar boven naar de werkkamer van Michiel. Zijn werkkamer is een grote ronde, beter gezegd, achthoekige kamer. Aan de

voorkant is een panorama uitzicht van 200° naar het strand en de zee. Voor het panorama uitzicht staat een groot bureau. Op dit bureau staan vier computerschermen. Drie zijn met elkaar verbonden. Je kunt de teksten op de schermen heen en weer schuiven en inpassen. Het vierde scherm is het internetscherm. Het is allemaal erg indrukwekkend. Ester staat met open mond te kijken en geniet van het uitzicht. "Hier kun je wel werken", zegt zij met een zucht. Aan de andere kant van de kamer staan langs de hele muur boekenkasten die gevuld zijn met naslagwerk en fotoboeken. Michiel legt uit, dat wanneer hij 's avonds werkt, de hele voorkant licht uitstraalt. Het huis lijkt dan op een vuurtoren. Daarom werd het door de buurt de "vuurtoren" genoemd en toen kwamen wij op het idee om het dan maar "Lighthouse Estate" te noemen. Ester vindt het erg leuk bedacht, maar wordt een beetje verdrietig dat ze al die ontwikkelingen gemist heeft. Ze loopt wat verdwaasd door de ruimte. Er staat een grote tafel in het midden. Kennelijk de spreektafel. In de boekenkast is een aparte vitrine met daarin meerdere boeken. De boeken zijn allemaal geschreven door "M". Plotseling gaat bij Ester een lichtje op. "Dat is toch de M waaronder jij een boek geschreven had wat net klaar was toen ik wegging?". Ester ziet verschillende titels liggen in verschillende talen. Bovendien ziet zij verschillende onderscheidingen van "meest verkochte boek en bestseller van het jaar". Zij gaat langzaam begrijpen waar Michiel zijn geld mee heeft verdient.

"Michiel, betekent dit dat je een succesvol schrijver bent geworden? Heb je met het schrijven dit alles hier gerealiseerd?" vraagt Ester. "Ja, dat klopt. Jij hebt kort voordat je wegging contact gelegd met een uitgever en die zag mijn eerste boek wel zitten. Van het een kwam het ander en hier zitten wij dan. Maar wij hebben meer gedaan om dit alles te kunnen realiseren. Niet alleen met schrijven."

Ester kijkt blij verrast naar de vitrine en is onder de indruk. Dit had ze echt niet verwacht van Michiel. Aan de muur hangt ook een grote poster. Hierop staat een konijn met rugzakje waarin een ei zit. Als Ester deze ziet denkt zij: "Is dat niet het konijntje van Marina? Apart dat hij dat heeft uitvergroot." Ze realiseert zich niet wat er allemaal achter die poster zit.

"Kom, ik heb nog een verrassing voor je." Michiel neemt Ester mee naar de garage. Voor hij de garage opent houdt Ester Michiel tegen en zegt: "Laat mij eens raden wat daar staat. Na alles wat ik gezien heb en dat je al je dromen hebt waargemaakt, denk ik dat het een BMW X6 is. Je grote wens van toen." Michiel doet de garagedeur open en ja hoor, daar staat een witte X6. Bovendien ook nog een X5. Maar Michiel laat haar ook nog wat anders zien. Onder een afdekzeil staat nog een auto. "Trek het zeil er maar af". Ester trekt het zeil weg en ziet een rode BMW cabrio. "Precies wat jij je altijd gewenst hebt. Een rode cabrio. Het heeft even geduurd maar ik heb eindelijk je droomauto kunnen kopen". Ester heeft het niet meer. Het gaat allemaal wat teveel worden. Zoveel nieuwe dingen. Een compleet nieuw leven met alles waar zij altijd van gedroomd hebben. Alles staat klaar voor haar. Zij waren haar toch niet vergeten en hadden haar niet opgegeven. Er werd wel degelijk op haar terugkomst gerekend. Maar wat is er dan gebeurd?

Zij gaan terug naar het huis en gaan op het terras een drankje drinken. Het is langzamerhand avond geworden. Zij zitten op de loungestoelen en drinken een koel glas witte wijn.

Michiel vraagt Ester, wat zij van alle nieuwe dingen vindt. Het feit dat zij nu in Australië wonen en hoe zij hun nieuwe huis vindt. Het moet allemaal onwerkelijk op haar overgekomen zijn dat ze naar Australië werd gebracht. Ester vindt alles nog steeds erg onwerkelijk. Toen zij opgehaald werd, hoopte zij dat zij naar Michiel werd gebracht, maar

durfde dat alles niet te vragen. Dit was vast nog een uitwerking van het medicijn dat zij jarenlang toegediend had gekregen.

Ester heeft nog een brandende vraag, die heel belangrijk voor haar is: "Michiel, heb je in al die jaren een andere vrouw gehad? Iemand die je hielp en je steunde of zelfs nog meer?" Die scheidingspapieren zitten haar nog steeds dwars. Michiel antwoordt: "Nee, lieve Ester, er is echt nooit een andere vrouw geweest. Ik ben alleen maar bezig geweest jou te zoeken, te schrijven en onze nieuwe toekomst op te bouwen. Ik heb telkens weer detectives ingehuurd om jou te laten zoeken. Jouw familie had het onmogelijk voor ons gemaakt om naar Nederland te reizen, daarom probeerden wij het via detectives. Maar die konden je ook niet vinden. Ik was alleen wel geschokt toen je moeder berichtte, dat je wilde scheiden omdat je een andere man had leren kennen met wie je wilde gaan trouwen. Ik geloofde het niet en wilde het van jou persoonlijk horen. Toen heb ik niets meer van hun gehoord. Ik ging er toen vanuit dat dit weer een leugen van je moeder of je broers was."

"Nee, bevestigt Ester, ik heb nooit een andere man ontmoet. Zij wilden wel dat ik met een vriend van Robert uit zou gaan, omdat jij toch van mij wilde scheiden. Jij zou een ander ontmoet hebben. Ook ik vroeg meteen om een persoonlijk bewijs, wat ik niet kreeg. Zij bleven maar aandringen en ik ben toen erg ziek geworden. Compleet ingestort. Zij hebben daarna geen pogingen meer gedaan. Moeder werd toen ook erg ziek. Lichamelijk dan, geestelijk was zij dat al. Ik ben zo blij dat het allemaal niet waar is. Ik ben erg gelukkig dat ik hier ben en het is allemaal fantastisch en ik heb gezien dat je volledig op mijn terugkomst heb gerekend. Alles staat klaar voor mij. Tot in het kleinste detail" "Kom, wij moeten ons klaar gaan maken, Marina en Ryan wachten op ons"

Ester neemt een uitgebreide douche en vindt in de kast een leuk avondjurkje, wat zij wil dragen. Het jurkje past perfect. Zelfs de schoenen passen. Gwen heeft een goede smaak en een goed oog voor maten. Michiel is helemaal onder de indruk als hij Ester in haar nieuwe kleding ziet. Zij ziet er werkelijk verpletterend mooi uit en hij krijgt acuut weer vlinders in zijn buik. Hij wordt er verlegen van.

Dan gaan ze naar Marina en Ryan. Marina begroet haar moeder weer vol met emoties en vertelt nogmaals hoe blij zij is dat zij er weer is. Zij vindt haar er fantastisch uitzien in haar nieuwe kleding. Zij stelt Ryan vol trots voor. Ryan begroet Ester ook vol van emoties en is blij haar eindelijk te leren kennen. Hij ziet nu waar Marina haar schoonheid vandaan heeft. Ryan is erg charmant en Ester begrijpt waarom Marina verliefd op hem is geworden. Het is wel heel duidelijk dat ze erg verliefd zijn. Het wordt een gezellig etentje. Het eten smaakt ook heel goed. Gegrilde Gambas, iets wat Ester lang niet meer heeft gegeten. De kipratatouille is ook zeer geraffineerd van smaak. Als toetje een schuimijs met meloen wat ook een aparte combinatie is. Ryan is een erg goede kok. Er wordt ook een heerlijke Australische witte wijn bij gedronken. Na de koffie met likeur gaan Ester en Michiel naar huis. Zij lopen thuis nog het terras op om van het uitzicht te genieten.

Als Ester het zwembad ziet, heeft zij plotseling erg veel zin om te gaan zwemmen ook dat is heel lang geleden. Ester stelt Michiel voor om nog even te zwemmen. Michiel zegt nog dat hij denkt dat Gwen ook wel badkleding in de kast heeft klaargelegd. Maar als Michiel zich omdraait ziet hij dat Ester al in het water ligt. Ze heeft helemaal geen badkleding nodig. Het is toch hun privé zwembad en zij zijn toch alleen thuis. Michiel is het hier mee eens en volgt haar voorbeeld en springt ook in het zwembad. Het water heeft een heerlijke temperatuur en dat werkt ontspannend. Ester raakt helemaal ontspannen en voelt zich erg bevrijdt en zij

realiseert zich dat alle ellende nu echt voorbij is. Zij zwemt op Michiel af en omhelst en kust hem hartstochtelijk. Vier jaar van scheiding komen plotseling los en zij zijn heel gelukkig elkaar weer in de armen te houden. De liefde is door de scheiding van de afgelopen jaren echt niet geblust. Dat komt nu allemaal weer los en het wordt een hartstochtelijk zwempartij. Na nog uitgebreid samen gedoucht te hebben gaan zij naar bed en vallen in een diepe slaap.

De volgende ochtend, als Ester wakker wordt, kijkt ze in het gezicht van een lief klein meisje met blonde krulletjes. Het meisje heeft een pluche konijn onder haar arm en kijkt lachend naar Ester en vraagt: "Ben jij de mama van mijn mama?" Ester lacht haar aan en vraagt wie haar mama dan wel is? Zij wijst op Michiel en zegt dat hij de papa van haar mama is. "Hij is mijn opa," zegt het meisje. Ester begint te stotteren en zegt: "Is Petra jouw mama? Maar dan ben ik jouw oma. Hoe heet jij?" "Ik ben Isabella" Ester knuffelt Isabella en begint te huilen van geluk. Petra heeft een kind! Zij is oma! "Is jouw mama ook hier?" vraagt Ester aan Isabella. "Ja hoor, die is in de keuken en heeft warme broodjes bij zich. Kom maar ik breng je naar haar toe." Ester ziet het konijn onder haar arm en zegt: "Wat heb jij daar onder je arm? Is dat een konijn?" Zij bekijkt het konijn en ziet dat het bekend voor komt. Het lijkt op de poster. Isabella antwoordt: "Ja, die heb ik van opa gekregen. Mooi, hé"

Ester schiet een kort zijden ochtendjasje aan en loopt met Isabella naar de keuken en ziet Petra staan. Zij rennen op elkaar af en vallen elkaar om de nek. Ook hier is een emotioneel weerzien en zij vertellen hoeveel zij elkaar gemist hebben. Zij zijn erg gelukkig elkaar weer te zien. "Wat heb jij een mooi dochttertje, die Isabella" zegt Ester tegen Petra. "Net zo eigenwijs als jij vroeger was." Petra heeft een stortvloed van vragen, hoe het met Ester gaat, hoe ze zich voelt, wat er allemaal gebeurd is, hoe zij het hier in Australië

vindt, wat zij vandaag gaat doen, zij kan niet stoppen met vragen stellen.

Michiel stelt voor eerst te gaan ontbijten. Petra heeft al ontbeten en vraagt aan Ester: "Als je straks tijd en zin hebt, kun je even bij ons langskomen op kantoor. Dan kan ik je mijn Brad voorstellen. Die is ook erg nieuwsgierig naar je en wil jou ook zo snel mogelijk ontmoeten. Ons kantoor is naast het restaurant van Marina en Ryan. Gewoon langs het pad lopen en je komt ons tegen. Het heet "P+B exclusive Travel". Kom je straks?" "Natuurlijk kom ik langs, ik wil zo graag jouw Brad ontmoeten. Ik ben zo blij dat je getrouwd bent en een dochtertje hebt. Bovendien wil ik jullie kantoor ook graag zien. Jullie hebben het allemaal wel goed voor elkaar" "Het spijt mij, dat wij niet gewacht hebben met trouwen totdat jij weer terug zou zijn. Maar wij wisten niet hoe lang het zou gaan duren en het zoeken liep zo dood. Maar wij wilden graag gaan trouwen en kinderen krijgen. Ik voel mij zo schuldig hierover." "Lieve Petra je hebt groot gelijk gehad, de situatie was echt hopeloos en ik ben alleen maar blij dat je het hebt gedaan en dat je al een kind hebt gekregen is helemaal prachtig voor je. Ik wil graag de foto's en alles zien van je huwelijk en de baby. Gelukkig ben ik nu hier en kan alles inhalen wat ik heb gemist. Ik ben alleen maar blij dat jullie zo hebben doorgezet. Ik ben natuurlijk wel verdrietig over alles wat ik allemaal gemist heb, maar ik kan gelukkig alles inhalen". "Daar ben ik blij om, dat is een hele opluchting. Marina wilde nog niet trouwen voordat jij weer terug zou zijn. Maar ja, zij is vier jaar jonger en heeft meer tijd. Ik zie je straks."

Michiel en Ester gaan buiten op het terras ontbijten. Ester geniet van het uitzicht en het mooie weer. Zij kan weer buiten zitten en buiten leven. Dat heeft ze enorm gemist. Zij is weer vrij. Ester is helemaal onder de indruk van het feit dat zij door Isabella gewekt werd. Zij is nu zo opgelucht dat zij Petra gezien heeft en dat alles goed gaat met haar en dat zij

bovendien getrouwd is en een kind heeft, een absoluut schattig meisje. “Wat ben ik blij dat ik Petra heb gezien en dat ze een kind heeft. Het spijt me dat ze een schuldgevoel heeft over haar huwelijk. Dat moet zij absoluut niet hebben. Wilde Marina echt niet trouwen, omdat ik er niet was?” Michiel antwoordt haar dat het zo is, dat Marina wilde wachten op Ester en dat Ryan het er best wel moeilijk mee heeft. Michiel vermoedt dat wij nu binnenkort wel een huwelijksfeest kunnen verwachten. “Je weet trouwens ook nog niet dat Marina ook nog een wedding planner bureau heeft. Dat heeft zij samen met Tatjana opgericht. SandL Weddings. Je weet toch nog wie Tatjana is? Haar Zwitserse vriendin. Hun grootste opdracht in Australië was het huwelijk van Petra en Brad. Het was het begin van de samenwerking tussen hun kantoren. Dat is een tamelijk grote happening geweest, die veel publiciteit kreeg. Brad is nogal bekend en heeft nogal wat belangrijke vrienden en relaties. Het was meteen hun grote doorbraak.”

Ester weet niet wat zij hoort. Marina heeft toch haar plannen waar gemaakt. Zij heeft niet alleen een strandbar maar doet ook in weddingplannen. Daar moet zij meer van weten. Dat gaat ze Marina allemaal vragen.

“Maar Tatjana kan toch geen verblijfsvergunning krijgen in Australië?” “Nee, daar zijn we nog mee bezig. Het is moeilijk, maar als zij kan aantonen dat haar aanwezigheid een voordeel is voor de Australische economie of een positief aanzien geeft, dan kan zij misschien in aanmerking komen voor een speciale vergunning. Misschien kun jij je er in verdiepen. Jij bent altijd al goed geweest in overleg met overheden. Als jij je verdiept hebt in wat zij allemaal doen kun je een beter beeld maken en kun jij de overheid vast wel overtuigen”.

Na het ontbijt, gaan zij douchen en kleden zich aan. Ester heeft weer een leuk jurkje van Gwen aan. Ester is erg blij met de kleding. “Ik moet vanmiddag toch beslist naar

Gwen toe, zij heeft zulke leuke kleren gebracht. Helemaal mijn keuze. Het zo is fijn weer leuke gezellige kleren te kunnen dragen”.

Ester en Michiel lopen naar het kantoor van Petra en zien daar een groot kantoor met veel grote reclamefoto's van mooie vakantiebestemmingen. Er wordt ook veel reclame gemaakt voor speciale huwelijksreizen. De foto's zijn werkelijk schitterend. Ester vraagt Michiel wie die foto's gemaakt heeft. “Brad heeft die gemaakt, Brad is een bekend fotograaf en producent van reisreportages. Hij zat al in de reiswereld toen hij Petra ontmoette. Zij hebben toen samen een reisbureau opgezet, dat weer een verlengstuk werd van de weddingplanning van Marina en Tatjana. Brad doet ook de huwelijksreportages voor “SandL”. Het kantoor ziet er indrukwekkend uit. Als Ester en Michiel het kantoor binnenkomen, komen Petra en Brad meteen op hun af. De begroeting is erg hartelijk. Brad overlaadt Ester met complimenten en vragen.

Ester ziet in het kantoor veel mooie posters van huwelijksvoltrekkingen. Allemaal prachtige locaties op mooie stranden. De bruiden staan afgebeeld in mooie bruidjurkjes passend bij de strandlocaties. Zij ziet ook een mooie poster van een zeilboot wegvarend voor een grote rode ondergaande zon. Brad vertelt haar dat het hun eigen huwelijksreis was. Zo is hun huwelijksreis begonnen. Dat vindt Ester heel apart en mooi. Ester wil dolgraag de hele reportage zien van hun huwelijk. Zij loopt nog wat door de ruimte te dwalen en bekijkt veel mooie foto's en posters. Het is eigenlijk een hele mooie expositie. Bij één bepaalde foto blijft Ester lang staan: “Zo zou ik ook wel willen trouwen”, mompelt zij voor zich uit. Die opmerking heeft Brad gehoord, maar reageert er niet verder op. Brad vraagt aan Ester en Michiel wat er nu precies gebeurd is. Hij wil graag het hele verhaal horen. Brad heeft wel heel wat stukjes opgevangen en te horen gekregen en natuurlijk de Australië kant

meegemaakt, maar is erg nieuwsgierig naar wat er nu eigenlijk precies gebeurd is. Ryan, die net is binnengekomen met Marina, hoort dit van Brad en wil het ook graag horen. Er wordt afgesproken om morgenavond bij elkaar te komen om het hele verhaal te reconstrueren. Ester moet nog even bijkomen en de omgeving bekijken. Het zal best wel erg emotioneel worden.

Ze lunchen nog even bij Marina in de strand loungebar en gaan naar de boetiek van Gwen. Ester wil Gwen leren kennen en haar bedanken voor haar hulp met de kleding. Bovendien is Gwen de moeder van de verloofde van Marina. Een heel belangrijke reden dus. Gwen is erg hartelijk en blij dat Ester nu ook in Australië is. Het blijkt dat Ryan de helft is van een tweeling. De tweelingbroer heeft een relatie met Tatjana. Dat is ook erg toevallig, daar wil Ester meer over horen.

Die avond blijven Ester en Michiel samen thuis en genieten van het strand, de zee en het zwembad. Zij hebben elkaar veel te vertellen. Zij praten eindeloos over wat er allemaal gebeurd is de afgelopen vier jaren.

De volgende dag hebben zij een fijne en ontspannen dag en 's avonds komen zij allemaal samen. Zij gaan aan de grote tafel met schitterend uitzicht op zee zitten. Er staat koude witte wijn klaar en verschillende hapjes en veel zakdoekjes. Het kan wel eens een emotioneel verhaal gaan worden.

Wat is er in de afgelopen vier jaar gebeurd.....

Hoofdstuk 2

Het begon ongeveer 4 jaar geleden in november. Ester denkt erover om haar moeder te bezoeken voor haar verjaardag. Het is een kroonjaar, zij wordt maar liefst 85 jaar en Ester vindt dat zij dit jaar maar weer eens naar Nederland moet gaan om haar moeder te bezoeken. Zij belt met haar moeder om haar te vragen of zij dat leuk zou vinden. "Hai mam. Wat denk je ervan, als ik op je verjaardag zou komen? Ik kom alleen dit keer, dan heb ik alle tijd voor je." "Dat vind ik geweldig, ik begin al meteen te huilen. Hoelang kom je dan? Komt Michiel niet mee?" "Nou een dag of twee, drie en Michiel lijkt het voor jou wel eens leuk als wij samen kunnen zijn" "Zo kort maar? Nou, in ieder geval fijn dat je komt en ik vind het heel attent van Michiel".

Ze spreken af dat Ester de dag voor haar verjaardag zal aankomen. Dan kan Ester die dag nog mee naar de viering met haar vriendinnen. Zij hebben dan op de verjaardag zelf tijd om samen de stad in te gaan en die avond dan ook nog samen uit eten te gaan. Voor de volgende dag is een etentje

gepland met de kinderen en kleinkinderen. Ester wil die ochtend echter alweer terug gaan naar Spanje, dus zal zij niet meegaan naar dat dinertje. Dat vindt haar moeder natuurlijk weer heel erg jammer.

Esters moeder belt direct met Bas om het te vertellen. “Bas, Ester komt op mijn verjaardag, is dat niet fijn? Bovendien komt zij alleen dit keer. Michiel komt gelukkig niet mee.” “Nou dát is fijn, hoe lang blijft zij? Zeker weer heel kort. We moeten eigenlijk iets verzinnen dat zij langer zou moeten blijven. Ik zal eens met Robert gaan praten. Misschien verzinnen we wel iets dat zij langer moet blijven”. “Jullie gaan toch geen gekke dingen doen” vraagt moeder. “Nou, misschien wel, het wordt weer eens tijd dat Ester weer voor jou gaat zorgen. Zou je dat niet fijn vinden?” “Ja natuurlijk zou dat heel fijn zijn. Net als Annie die voor haar moeder zorgt. Dat is toch zo leuk. Daar ben ik nou helemaal jaloers op. Die doet alles samen met haar moeder. Ester denkt alleen maar aan zichzelf en is destijds naar Spanje vertrokken, omdat die Michiel dat wilde. Ik haat hem er nog steeds om. Hij heeft mijn Ester van mij afgepakt!”

De moeder van Ester heeft altijd gedacht, dat de kinderen er zijn om voor haar te zorgen en haar bezig te houden. Vooral in de weekenden moeten de kinderen haar bezig houden en bezoeken. Zij heeft drie kinderen. Die moeten alle drie voor haar zorgen. Zij heeft het schema helemaal in haar hoofd. Het eerste weekend moet kind één komen, het tweede weekend kind twee, het derde weekend kind drie en dan herhaalt het zich weer. Als zij dan oud en hulpbehoevend gaat worden moet de jongste dochter haar komen verzorgen. Dat is toch heel normaal. Dat moet gewoon zo, toch? Ester is de jongste en de enige dochter, die moet dus voor haar gaan zorgen. Die plannen van haar zijn doorkruist door die Michiel, die moest zo nodig naar Spanje verhuizen. Zij was destijds eigenlijk al tegen het huwelijk. Ester moest gewoon met de zoon van hun kennissen trouwen. Die was

dermatoloog en hun zoon zou ook dermatologie gaan studeren om de praktijk van zijn vader over te nemen. Dan was zij nu een artsenvrouw geweest en had zij nu tenminste “aanzien” gehad. Dat was voor haar ook heel interessant geweest, een dochter die met een specialist is getrouwd, dan had zij ook veel meer “aanzien” gehad. Dat is heel belangrijk voor haar. Ester woont nu ver weg en daardoor heeft zij geen invloed meer op haar.

Als Bas en Robert haar over kunnen halen om langer te blijven of zelfs naar Nederland kunnen laten verhuizen vindt zij dat best. Zij zal er alle steun aan geven. Zij begint ook wat ziekelijk te worden en heeft al wat kleine probleempjes. Zij moet al regelmatig naar het ziekenhuis voor onderzoeken. Bas en Robert begeleiden haar niet. Zij hebben er geen tijd voor. Ester deed dit voeger wel. Die maakte wel tijd. Dat hoort ook zo.

Bas is de oudste broer van Ester. Bas werkt in Driebergen bij de landelijke politie op de afdeling administratie. Daardoor heeft hij toegang tot de computers van politie en justitie. Bas heeft toevallig eens gehoord dat het heel makkelijk moet zijn om mensen dwars te zitten. Met een vinkje op de juiste plaats kan iemand de toegang tot Nederland ontzegd worden. Bij douanecontroles komt er meteen een signaal en de persoon in kwestie wordt de toegang tot Nederland geweigerd. Toen Bas zich er in ging verdiepen bleek dat er nog veel meer mogelijk is en dat je heel veel vertrouwelijke informatie te weten kunt komen. Door de verregaande automatisering en de koppeling van diverse computersystemen kun je heel veel bereiken. Met de nieuwe traject controles kun je auto's al traceren op het moment dat die het land inkomen.

Bas belt zijn broer Robert om over het bezoek van hun zusje Ester te spreken. “Ha die Robert, hoe is het ermee? Ik heb net van moeder gehoord dat Ester op verjaarsvisite komt. Zij komt weer alleen voor de leuke dingen even uit

Spanje over. Vind jij ook niet dat het weer tijd wordt, dat zij de zorgen voor moeder op zich moet gaan nemen? Bovendien komt ze dit keer alleen. Michiel komt niet mee.” “Ach komt zij weer eens op haar verjaardag? Staat zij meteen weer in het middelpunt en heeft moeder alleen maar oog voor haar. Moeten wij weer alle verhalen over haar aanhoren. Ja, ik ben het helemaal met je eens dat Ester de verzorging van moeder weer op zich moet nemen. Hoe kunnen wij dat nou voor elkaar krijgen? Het moet een goed plan zijn. Dat Michiel niet mee komt zou best wel eens goed kunnen zijn voor ons. Als het plan lukt, is dat het beste verjaarscadeau dat je moeder kunt geven.”

De broers hebben elkaar helemaal gevonden en beginnen meteen plannen te maken over hoe zij Ester in Nederland kunnen houden. Ze spreken af om in het weekend bij elkaar te komen. Bas en Robert zullen erover nadenken wat zij kunnen doen.

Voor dat Ester de tickets gaat boeken belt zij kort met Robert, om hem te vertellen dat zij op bezoek komt. Hij had het al van moeder gehoord en vindt het een heel leuk idee dat zij dit keer alleen komt. Robert kan haar niet afhalen van het vliegveld, er wordt slecht weer voorspeld en hij heeft geen zin in de file te gaan staan. “Ga maar met de trein, dat is veel makkelijker”, raadt Robert haar aan.

Ester gaat de vliegtickets boeken. Zij vindt het best wel vreemd om alleen te gaan. Ester en Michiel doen eigenlijk altijd alles samen. Zij boekt tickets om woensdagochtend heen te vliegen via Amsterdam en vrijdagmiddag weer terug via Rotterdam. Er wordt erg slecht weer voorspeld met sneeuw, mist en ijzel. Een middagvlucht moet dan toch eigenlijk weinig problemen opleveren. Dan moet een dienstregeling, na eventuele problemen, weer redelijk op schema kunnen liggen. De vorige keer waren er veel problemen met het ontijzen van vliegtuigen op Schiphol. Er stonden veel vliegtuigen in de rij voor het ontijzen.

Rotterdam is veel kleiner en dus is het ontijzen een minder tijdrovend probleem, er staan maar enkele vliegtuigen. Ester en Michiel hadden de vorige keer erg veel vertraging. Ester boekt dit keer ook maar de treintickets, want Bas en Robert vinden het altijd teveel moeite om Ester af te halen. Na flink gepuzzeld te hebben met de treinen heeft zij het reisschema rond.

Michiel heeft er geen goed gevoel over. Vooral in de winter reist hij liever samen, bij vertragingen en uitval van vluchten is het samen veel prettiger en gezelliger. Het zal allemaal wel los open.

De tijd voor Esters vertrek heeft Michiel hard gewerkt aan de afwerking van zijn eerste boek. Michiel geeft Ester het kant en klare manuscript . Het manuscript is nu helemaal klaar, gecorrigeerd en aangepast voor verzending.

Ester is trots op Michiel dat hij het schrijven door heeft gezet en het boek nu af heeft. Thuis hebben zij alle drie het boek gelezen en vinden het allemaal leuk en makkelijk te lezen. Ester heeft intussen contact gelegd met een uitgeverij die wel geïnteresseerd is om het manuscript te willen beoordelen. Ester verstuurt het manuscript direct naar de uitgever.

In datzelfde weekend hebben Bas en Robert hun ontmoeting. Robert werkt bij de gezondheidszorg van de regio Arnhem. Hij is verantwoordelijk voor de zorg-instellingen en neemt deel aan de vakgroep "medicijnen". Hierin worden medicijnen behandeld, of die nog voldoen aan de huidige eisen, en besproken of nieuwe medicijnen moeten of mogen worden toegelaten. Ook Robert heeft al ervaren dat er in de computers veel gemanipuleerd kan worden. Manipulatie blijkt kinderlijk eenvoudig te zijn. Controles vinden eigenlijk niet plaats. Medewerkers manipuleren veel om hun familie te helpen met het verkrijgen van medicijnen of verpleegplaatsen.